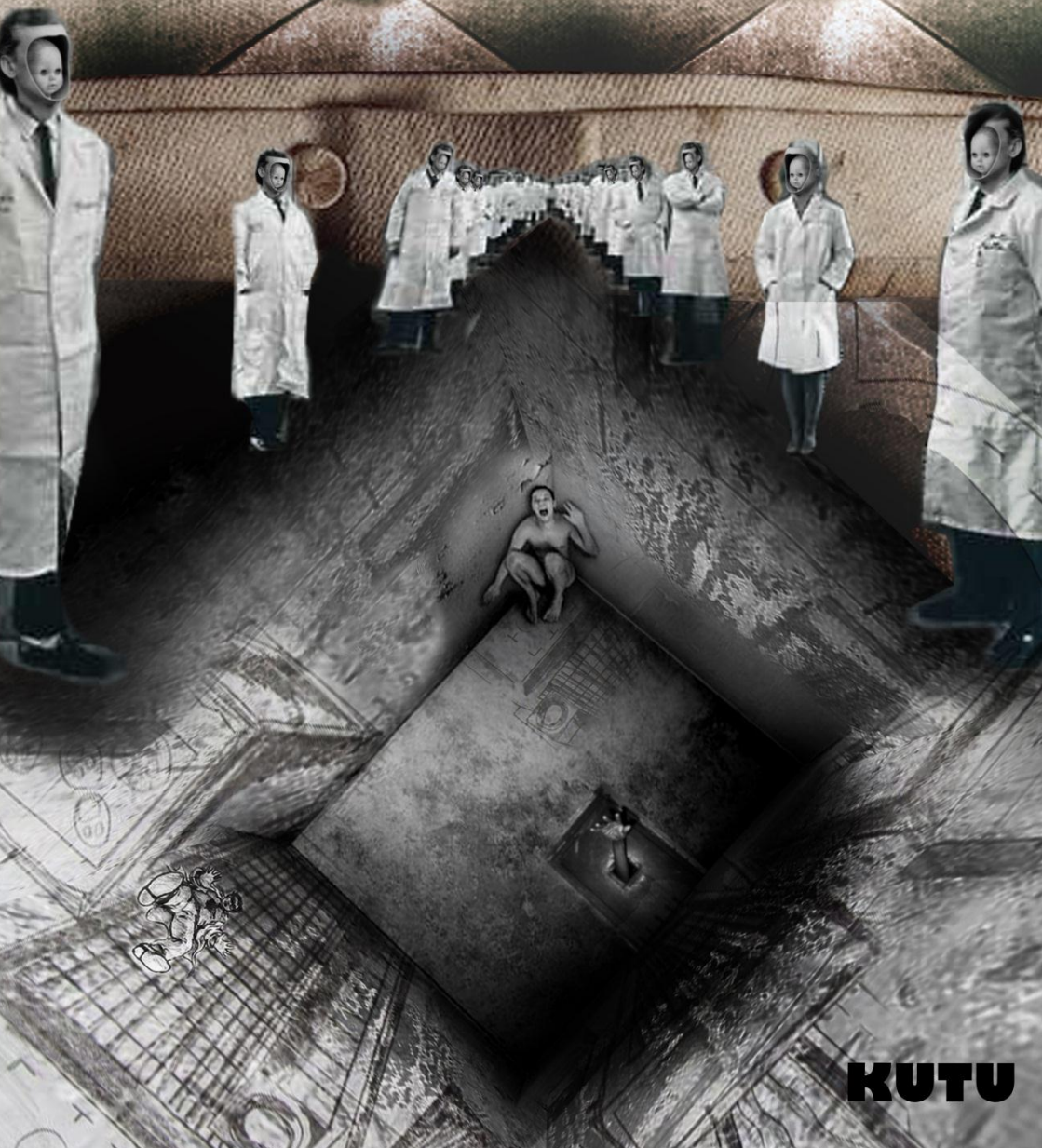

PALÇAÇO

FANZIN

KUTU

Elinizde tuttuğunuz (yahut önünüzde gördüğünüz) bu öykünün/fanzinin yayın hakkı yoktur. Eğer birisi size bunu satmaya kalkışırsa ona para vermek yerine yazıcı kullanmayı öğretin. Hala para diyorsa yapacağınız hareket için gereken güç orta parmağınızda mevcuttur.

Yaşasın fotokopi! Batsın bu dünya!

p.s. Bu fanzin bir anlık zihin kontrolsüzlüğünden doğmuştur.
Bir sebep ve amaç barındırmaz.

KUTU

SYLVAN CLOWNSON

(saykodelik edebiyat)

0 noktası.

Uzun zamandır bu şehirden nefret ediyordum. Hayır, bütün dünyadan... Şu an'a kadar.

Artık bir önemi yok. Bir şekilde mutluyum, çünkü planım işliyor.

Bir süredir bir kutunun içindeyim. Dışarıda bir şeyler oluyor ama umurumda değil. Burayı seviyorum.

1.

Dışarıda olmayı pek sevmiyorum. Zorunda kalmasam bu otobüs durağında boş boş durmak yerine bir kutuyu andıran küçük ofisimde çay içiyor olacaktım. Ama gitmem gerek. Özgürlüğüm buna bağlı.

Dışarı çıktığımda kalabalığın arasındaki bir boşluk gibi hissettim. Onlarla beraber yürüyor, şehir dedikleri bir çöplükte, zehirli ağızlarından soludukları havayı içime çekiyordum. Midem bulanıyordu ama onların arasında öylesine sönüktüm ki sesim çıkmıyordu. Beni görmüyorlardı. Sadece bunu seviyordum.

Cehaletin getirdiği cesarete sığınıp yüksek sesle konuşuyorlardı. Ben karışmıyordum. Hepsi birbirini suçluyordu. Hepsi suçluymdu. Yalan ve ikiyüzlülük, sanki beni takip ediyormuş gibi sürekli çevremdeydiler.

Bu yalan. Yanımda kendine kahve dolduruyor.

İşte bu da iki yüzlülük bazen yolda selamlaşıyoruz.

Her gün otobüs durağında ikisi birden yanıma dikiliyor benimle aynı otobüse biniyorlardı. Aynı gazeteyi farklı isimlerle okuyorlar, aynı şekilde katlayıp rengi solmuş trençkotlarının iç ceplerine sokuşturuyorlardı. İkisi de her gün düzgün giyiniyor, iyi kokuyor, iyi görünüyorlardı. Birbirlerini tanıyamıyormuş gibi davransalar da iyi dost olduklarından emindim. Neyse...

Yalan cam kenarındaki koltuğa geçti. İkiyüzlülük o an boşalan bir koltuğa çörelendi. Şanslı piç.

Boş yerlere doğru ilerleyip hile ve düzenbazlığın yanında demire tutundum. Bütün boş koltuklar, sahte iyi niyet göstergeleri tarafından zapt edilmişti. Hepsi birbirinin yüzüne ürkerek bakıyor, korkunun yüzlerinde bıraktığı izi silmek için ise gülümsüyorlardı.

Ben orta kapı insanıyım. Otomatik kapının çarpma riskinin getirdiği heyecanı hep sevmişimdir.

Ama bu heyecan kısa sürüyor. Otobüs ilerledikçe, bir kutunun içinde olduğum hissine kapılıyorum. Bu ilk kez olmuyor. Akşamları kasaplardan kemikleri toplayan kırmızı renkli, tahta karoserli doğ kamyonetlerin ardında bıraktığı kokuyla dolu bir kutu... Soğuk ve karanlık. Buraya kapatıldım ve dışarı çıkamıyorum. Nefes almalıyım.

Kafamı kaldırıp, otobüsün içindeki kalabalığa baktım. Bir otobüs dolusu sahtekarlık. Ego müzik dinliyor. Özentilik, yanında dikilen tonton bunağa yerini vermemek için gazetede ki yalanlara bir süre daha katlanacak gibi. İşte! Arka tekerin oradaki koltukta oluşmaya başlayan bir şehvet! Göğüs kılları, kumaş pantolonu, kirli ayakkabılarıyla gözlerini tek bir noktaya sabitlemiş. Otobüse binmeden hemen önce attığı sigaranın kokusu bıyıklarına bulaşmış. Az uzağında dikilen kıyafetlerin arasından et arıyor. Moda bundan rahatsız değil.

Fakat bilmediği bir şey var; Karşılığı olmadıkça şehvet sadece kuru bir otuzbirdir. Belki de biliyordur. İnsanların amaçlarıyla uğraşmayı uzun zaman önce bıraktım.

Bu şamataya rağmen hala nefes almalıyım. Stresin stresli sesi üzerine orta kapı tıslayarak açılıyor. Karbon monoksit ve çamur kokulu kent havasını ciğerime doldurmak için 6 saniyem var. 6 saniye bir şehrin ne bok olduğunu

anlayabilmek için yeterli bir zamandır. Benim 6 saniyem ise, bir semt dolusu reklam tabelası ve çevre kirliliği...

Nefes alamıyordum. Bir an önce bu pis kokulu konserveden inip soluklanmalıydım. *Durağa daha çok var.* Kentin işlek caddelerinden birinden geçiyorduk. Zihnim durmuyor, aralıksız büyük karton bir kutuya tıklıp evrenin en ücra köşesine savrulmuş bu dünyada algıladığı her şeyi etiketliyordu. Bir şehir dolusu insan atığı.

Terapistimin yeri büyük caddenin sonundaydı ve son bilet paramla bindiğim otobüsten inip yürümeyi gözüm kesmedi. Başka şeyler düşünmeliydim.

Ben de topuklu ayakkabıyı düşündüm.

Parfümü ve tuvalet kağıdını.

Ve Londra'da victoria tarzı bir evin penceresinden atılan pislikten korunmak adına üretilen ilk şemsiyeyi...

Otobüsün *inecek var* düğmesine basarken, insanoğlunun boka yaklaşmamak adına ürettiği her şeyi tasarlayan adamı anlıyordum.

O ulvi kişilik başımı döndürdü. Merdivene takılıp otobüs denen küçük bir kutudan kent denilen daha büyük bir kutuya yuvarlandım.

Hiç iyi bir şey yok mu? *Evet var.* Birisi gelip omzuma dokundu ve sordu:

“iyi misiniz?”

“Eskiden iyi biriydim. Şimdi sadece nasılsın sorusuna verilen havada bir yanıt kadar iyiyim.”

Bunları söylemeden evet anlamında sakince kafamı salladım.

Hiç iyi bir şey yok mu?

Evet iyi şeyler de var. Ama ben artık iyi biri değilim.

2.

Her şey üç yıl önce başladı.
Yani bu kutunun içine kapanma hissi.
Ansızın.
Öylece yürürken.

İhtiyacından emin olamadığım dilencilerin yanından geçiyordum. En iyi ihtimalle benden çok daha fazla kazanıyordu. En kötüsü ise bende öfke ve şiddet hissi uyandırdığı için düşünmemeye çalıştığım bir şeydi. Fakat düşündüm. Sadece düşündüm ve bu şehirde midemi bulandıran ne varsa, hepsinin üzerime bulaştığını hissediyordum. Nefesimin kesildiğini sandım. Ellerimde bir karıncalanma, bir göz açıp kapama anı.

Başlayan yağmurun altında hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam ettim. Fakat bir şeyler değişmişti bunu biliyordum. O gün, gökyüzü kafama kapanıp üzerine koli bandı çekildi. O gün bu gündür cebimde falçatayla dolaşmaktayım. Bir de daha çok soru soruyorum kendime.

Önünden geçtiğim yerler önceden sadece basit mağazalarken, bir anda sahte ihtiyaçlar oluşturarak, ihtiyacım olmayan şeylerden %300 kar elde etmek isteyip, en lüks hayatı yaşamayı amaç edinmişken kendini derin bir

borç batağının içinde bulmuş dükkan sahiplerine dönüşmüşlerdi. Gözümde sadece uzun birer cümleler. Gülümsemenin kapatamadığı gergin ve sınırlı yüzlerindeki çizgilere baktıkça benliğimi sorguluyor kendime şunu soruyordum;

“Onların arasında kimsin ki sen? Amaçsız biri.”

Evet adamların bir amacı vardı. Bu amaç para kadar basit bir amaç bile olsa ona inanmışlardı. Dünyadaki her yere para yoluyla bulaşan bir virüs gibi yayılmış markaların vitrinlerine baktıkça, onların benden uzaklaştırdığı yaşam standardını düşünüyordum.

Neden kızgındım?

Bu sisteme adapte olamamış olmam onların suçu değildi ki... Parayı amaç edinmemiş olmam, onun için ne gerekiyorsa yapmıyor oluşum, diğerlerini inançlarına göre sınıflandırmamam, benim gibi düşünmeyen herkesin düşüncelerini hiçe saymıyor oluşum, öleceğimi unutmamış olmam ve sair teknik yahut düşünsel aksaklık.

Hem bana neydi ki dünya barışından? Çoğunluk savaştan magazinsel boyutta bir keyf alırken benim barış diye tutturup onların akşam haberi keyflerini kaçırmam da neyin nesiydi?

Ne sanıyordum lan ben kendimi?

Kötü olanın ben olduğumu anlamam uzun sürmedi. Dışideki paslı parçaydım. Firmanın itibarını zedeleyecek defolu üründüm. Kullanıcı hatasından sahibine geri dönmüş garantisiz biriydim.

Bunca pisliğin başı ben olduğuma göre öncelikle kendimi temizlemeliydim. Baştan ayağa çamurlu suya bulanmış vaziyette evime dönüp bir plan yapmaya başladım.

İçine su birikmiş, bastığında üzerine su sıçratan parke taşıydım. Bu beni bir nevi belediyenin suçu yapar.

3.

Hedefine kilitlemiş bir predatör gibi hissediyordum.

Hedefim, onların oyununu onlar gibi oynamak, toplum içinde bir sivilce gibi yükselerek, zirveyi görene değin durmamaktı.

İyi bir işe girmeliydim. Yüksek maaş, az mesai cumartesi Pazar ise tatil olmalıydı. Bütün sosyal haklardan aynı anda en yüksek miktardan yararlanmalıydim. Yemek kuponlarım, yarım maaş ikramiyem, tam maaş ikramiyem, özel ve genel sağlık sigortam.

Tonla para kazanıp bankalara yatırmalıydim. Her ay onlarca fakir benim faiz gelirimi ödemek için var güçleriyle çalışsın istiyordum. Kendi fakirlerim olsun istiyor, her gün birilerinin sırtlarına basarak besin piramidinde daha da yükseklerle çıkmayı planlıyordum.

Madem bir sivilceydim. Bende öyle davranacaktım.

“Bunun bir yarış olduğunu anlamam uzun sürmedi. Ben bu işe tavşan olarak başladım. Tazılardan kaçarsam para veriyorlardı. Bir süre sonra tavşanı kovalıyordum. Karşılığında para alıyordum. Sonra kendime bir tazi aldım. Yu nov? hahahaha” Bunun gibi başarı hikayeleri yazıyordum kafamdan.

Bu hayali kurarken elimde pahalı viski ve pahalı bir takım elbisenin içindeyim. Ve içten içe besin piramidinin benim olmasını istiyorum.

Planlar kurup projeler ürettim. Bir gazete bile almıştım. 8 ay kadar iş bulamayınca başım patladı, irinim aktı. Yaram iyileşti. Piramidi bir süre askıya alıp eski yaşantıma devam etmeye başladım.

Bir taziya numara öğretemezsiniz. Tavşan yerine paranın peşinde koşan bir taziya ise tavşan kovalatamazsınız. O tazi tavşanı kovalamanın hazzını artık unutmuştur.

Benimse tavşanım öleli çok oluyor ve hala param yok. Bir üretim bandında önümden geçip giden kutuları bantladığım bir iş bulabildim. Asgari ücret. Yol yemek sigorta yok. Asgari yaşam koşulları. En aza indirgenmiş yaşam arzusu.

4.

“Baktım olmuyor limon satmaya çalıştım. Onu da bırakmadılar.” Diye hayıflandığım bir hikaye anlatmak isterdim ama bu acıksız bir hikaye.

İnsanları etiketleme evresi bir yıl kadar çalıştığım kutu işinde başladı. O bir yıl içinde rahatsızlığımı çevremden gizlemeyi başarmıştım fakat içsel dünyamda işler kötüye gidiyordu. Bir düşünün, koulrofobiksiz ve palyaçoluk yapıyorsunuz. Gerçekten kötü bir şaka.

Bir arayış içine düşmüştüm. Sorunun kaynağını bulmalıyım. Madem bir arayıştaydım, ilk olarak kendimi bulmalıyım. Kendimi bulmak içinse yolculuğa çıkmalıyım. Yolculuğa çıkmayıp her şeyi olduğu gibi kabullendim ve işi bıraktım.

Bir yılın ardından gelen ani boşluk ilk birkaç gün ev kahvaltısıyla geçirtilirse de her şeyin boka sarması uzun sürmemiştir. Değiştiğimi biliyordum ve daha önce yapmadığım şeyler yapmaya başlamıştım. Uyumlu ve sakin biri olmaktan vazgeçip öfkeli ve şiddete meyilli bir davranış sergiliyordum. Wifi şifremi değiştirip kimseye söylemedim. Demir dış kapıyı zincirinden tutarak çeken komşumu eskiden görmezden gelirken şimdi bağırıp çağırıyordum. Minibüs şoförünün 5 kuruşumun üzerine çöreklenişini büyük bir çirkeflik yaparak engelliyordum. Bakkaldan sakız yerine para üstümü istiyordum.

Her gün indiğim duraktan 50 metre ileride inip bütün 'eleman aranıyor' kağıtlarını yırtarak, birilerini benim gibi iş bulamayıp bir nevi açlıktan ölmeye bırakarak gururla yürüyordum.

Kutuda yalnız olmaktan korktuğumu ilk defa kendime o gün itiraf ettim. Ve kutunun benim bulunduğum kısmında insan etiyle çalışan büyük dişliler var.

Kısa süre sonra tepki çeken biri haline dönüşmüştüm. Ve o kadar şanssızdım ki, yaptığım her şeyin tepkisi ani bir ilahi adaletle beni buluyordu. Minibşden kotardığım 5 kuruş yerine 5 lira kaybettim. Ailemin garip davranışlarım karşısında verdiği tepki beni bir kafa doktoruna götürmek oldu. Sonra hızlı ve anti-tepkisel bir süreç.

Neden böyle davrandığımı soran doktora dünyayı yok etmek istediğimi söylediğimde verdiği tepki, Sevgilimin bana tepki olarak beni terk edişi...

Zincire asılan hayvan komşum başta olmak zre bana tepki veren herkesin birleşi beni kliniğe yatırmaları...

Bir kolinin içindeki kibrit kutuları... boktan bir durum.

5.

Başlarda burayı sevmiştim. Sorular soruyorlar cevaplar veriyordum. Basite indirgenmiş bir hayatım vardı. Numara öğretilmeye çalışılan bir hayvan. Sırt üstü yat mamayı kap tarzı bir yaklaşım.

Bana iyilik yaptıklarını, beni normalleştireceklerini söylediler. Sakince onlara benim normalimin bu olduğunu anlatmaya çalışıyordum. Ya da onların normalini denediğimi ve sevmediğimi.

Evet... şimdi yuvarlan... yuvarlansana aptal!

Uyum sağlayabileceğimi, çok geç olmadığını söylüyorlardı. İyileşip topluma karışabileceğimi.

Onlara uyum sağlamak istemeyişimin mantıklı bir sonuca dayandığını anlatıyordum. Kendi gerçeklerinden farklı gerçeklikler olabileceğini. gözlerinin kör olduğunu.

OTUR! Otur. Hey bu beni dinlemiyor!

Hayalci olduğumu söylediler. Ayrıca sosyopat olduğumu. Bilimsel bir şeyler de söylediler de anlamadığım için buraya yazmıyorum. Reddedişimi kırmazsam beynimde geri dönüşü olmayan bir çöküş başlayacağını ve buradan asla çıkamayacağımı...

Sadece kutuya odaklanın. Beni mahveden şey o.

Baktım dinlemiyorlar ve kafayı benim normlarıma takmışlar, ben de onlara bir şey anlatmamaya başladım.

Şimdi ölü taklidi yap...

Benden görmek istedikleri tepkileri alamadıkça terapilerin sayısı arttı. Terapilerin sayısı arttıkça dozları yükselttiler.

Orada geçirdiğim süre beni özümden uzaklaştırmış, kendine yabancı bir yaratığa dönüştürmüştü. Günde 3 doz uygulanan ağır ilaçlarla kendimden geçiyor diğer ilaç saati geldiğinde uyanıyordum.

Kutum küçülmüştü. Işıkları 9 da kapatıyorlardı. Sessiz bir süreçti. Kafamın içinde daha mutluydum. Tabi bunda ilaçların da etkisi olmalı.

Eski halime dönmek istemiyordum. Bana sunduklarını da beğenmemiştim. Ya onların dediği gibi biri olup buradan çıkacaktım. Ya da kendim olmaya devam edip burada tıklı kalacaktım.

Madem kendine yabancı bir yaratıktım, o yaratık nasıl davranması gerekiyorsa öyle davrandım ve bana sunulanın dışında biri olmaya karar verdim. Ne kendim olacaktım, ne onların yapmaya çalıştığı ben...

Fakat sürekli bir aksilikler zinciri beni olmaya çalıştığım şeyden uzaklaştırıyordu. Olmak istediğim gibi biri olamayınca, ben de akışına bırakıp hiç tanımadığım biri oldum.

O farklı biriydi. Ben'in yeni hali. Beyni uyuşturucularla yakılarak, bütün kurallar yanık lekelerine dağlanmıştı. Sırt üstü yatıp mamayı kapan ve o her gün bir parça mamayı deterjana daldırıp sahibinin yemeğine karıştıran bir kedi kadar sinsisi. Ben misal, bunu akıl edemezdim.

Ona alışmam uzun sürmedi. Artık tek isteğim duvarları süngerlerle yumuşatılmış kutumu kapatan zinciri kırmak ve zincirde parmak izi bulunan kim varsa yok etmektir. Sonra bu isteğim arttı artık en son ben kalana kadar birer birer hepsini ortadan kaldıracak planlarımı yapmaya başladım.

Her gün, iki ilaç arası kalan yarı ayık geçirdiğim yarım saatimde, her şeyi yok ettikten sonra yapacağım şeylerin listesini yapıyordum. İlk yapacağım şey oturup onu dinlemek olacaktı. Sonra sadece üzerinde yürüdüğüm dünyanın seslerine kendimi bırakıp dinleyecektim. Ve yürüyecektim. Taa ki son adımımı atamayıp olduğum yere yığılana kadar. Geceleri yıldızları,

gündüzleri bulutları izleyecektim. Boş şehirlerden, benden başka kimsenin kalmadığı ülkelerden geçecektim. Ama önce kurtulmam gereken yaklaşık 7 milyar tane sorun vardı. Ve bir yerden başlamalıydım.

Bu hisleri bastırıp sordukları sorulara istedikleri cevapları verdim. İyi niyetlerini gereğince karşıladım. Onları anladığımı onlara anlatmadan onlarla oynadım. Bir kaç ay sonra dışarıdaydım ve ağır ağır şeytani planımı uygulamaya başladım.

Doğalgazı kapattırıp kömür sobasına geçmiştim. Çevremdekileri de bunu yapmaya teşvik ediyor, ne kadar karlı bir durum olduğunu anlatıyordum. Çöplerin sokağa bırakılmasında sakınca olmadığını, belediyenin zaten temizlediğini söylüyordum. Etkili de olmuştu. 15 gün içinde oturduğum sokak 45 gün içinde bulunduğum mahalle artık pislikten kokuyordu. Yabancı girmez olmuştu. Bütün gün sokakta takılıp, bunun sadece belediyenin suçu olduğunu anlatan uzun konuşmalar yapıyordum. Kullandığım kızartma yağını lavaboya dökerken mutluydum. Ucuz parfümler alıp gökyüzüne sıkarken, devlet su azaldı anonsu yaptığında halılarımı yıkarken, şans eseri keşfettiğim şehir şebekesine işerken mutluydum. Terapi kesinlikle işe yaradığını görünüyordu.

Bir süre sonra her şey normaleşti. Leş gibi bir şehirde yaşayan, karbonmonoksit ile nefes alabilen yaratıklara dönüşmüştük. Çöpün üzerinde uçan sinekler gib. Ama mutlu sinekler.

Ben bile iyiden iyiye kendimi toparlamıştım. Kutularla ilgili düşüncelerim değişmişti. Otobüse insanlarla biniyor, şehirde insanlarla birlikte yürüyordum. Artık onlara baktığımda etiketler görmüyordum. Yaptığım gizli eylemlerden ölmemişlerdi ama bir şekilde yaşıyor da sayılmazlardı. Ailem iyileştiğim için mutluydu. Sevgilim ve arkadaşlarım beni gördüklerine sevinmişlerdi. Akşamları oturuyor eski günlerdeki gibi konuşuyor şakalaşiyor gülüyorduk. Her şey son hız yerinde sayıyordu. Bütün bu çöp konteynırı... mutluyduk.

6.

Hastane zamanları geride kalmış normal bir insan olmuş buna alışmıştım. bir sabah uyandığımdaya güneş parıldıyordu. Doğum günü gibi daha uyanır uyanmaz günün özel olduğunu anlatan günlerden biri.

Radyodaki ses bana yaşadığım her şeyin bir hiç uğruna olmadığını söylüyordu. En boktan parti iktidara gelmişti. *'Bundan sonrası tam bir kaos olacak, iç savaşa kadar gideriz'* diyordu yorumcular. Yediğim en güzel kahvaltıydı.

Temizlenişim. Kabullenişim. Bir piramit sahibi oluşum ve ardından bilinçsiz ve ruhsuz bir hayvana dönüşümüm işe yaradı. Yaptığım kısa ama kalıcı eylemler meyvelerini vermişti.

Evden çıkmadan önce internetten sebep olduğum sonuçlara bakarken Atmosferdeki karbon salınımı geri dönülemez sınırına ulaştığını okuduğumdaya mutluluktan küçük bir çığlık attığımı bile söyleyebilirim.

Tam bir yeniden doğum günü.

Mutlu bir şekilde şartlı salıverilişimin son görüşmesini yapmak üzere doktorumun muayenehanesine gitmek üzere otobüse bindim. Birazdan özgürlüğümü tam anlamıyla kazanacağım.

"Mutlu görünüyorsun. Bak iyileşeceğini söylemiştim." Kendisiyle gurur duyuyor olmalı. "Ben mutlu değilim. Seçimleri kazandılar. Bundan sonrası tam bir kaos olacak."

Ben gülüyorum çünkü onlara oy verdim. İnsanlığı yoketme planımda devleti arkama almadan yola çıkmayacak kadar zeki biriyim.

En mutlu günlerimden birini yaşıyordum. Nasıl gülmeyeyim? Ama bir şekilde gülmeme engel olamıyordum. Artık durmalıyım. Bir an önce susmazsam zaten benden şüphelenen doktorumu iyice kıllandırıp özgürlüğümü yamak istemiyordum. Ben o an eserini izleyen bir sanatçıydım.

“Üç yılda güzelim şehrin içine etti bu belediye.” Evraklarımı imzalamayı bitirip sigarasına uzandı. “Tesadüfe bak sen çikalı da tam üç yıl oldu değil mi?” Çakmağı çaktı. Ben evet anlamında başımı sallarken çakmak tutuşmadı. Aniden ciddileşmişti. “Şu takıntın nasıl gidiyor? Kutulardı değil mi?” Masasının çekmecesinden bir KUTU lanet kibrit çıkarttı.

“Onlarla savaşip onları yendim.” Ağzım kuruyor. “Sizin sayenizde.”

Ağır hareketlerle içinden bir kibrit çıkartıp kutuyu adeta gözüme sokarcasına parmaklarının arasında evirip çeviriyordu. Doğru yerini bulup kibritin kükürtlü kısmını sert bir hareketle kutuya sürttü. “Söyle bakalım gün neden bu kadar mutlusun? Geldiğinden beri gülcükler saçıyorsun.”

Artık kesinlikle gülmüyordum. Sahip olduğum en güzel anı mahvetmişti.

“Gülüyorum çünkü, en son, kafamı toparlamam için ailece gittiğimiz bir piknikte kazara ormanı yaktığımda bu kadar mutlu olmuştum.”

Anlamamış gözlerle bana bakıyordu. Eğitimine yakıştıramamıştım.

“Gülüyorum çünkü, karbon salınımı geri dönülmez sınıra ulaştı.”

Doktorun telefona uzanışını görmemeliydim. Kalemin masaya düştüğünde çıkarttığı sesi duymamalıyım.

“Gülüyorum çünkü dünyayı yok etme planım işliyor.”

“LÜTFEN! SAKİNLEŞMELİSİN!”

Evet. Sakinleşmeliyim... Ondan geriye doğru say ve seni mutlu eden şeyleri düşün.

10
Son beyaz gergedan,
9
An be an küçülen yağmur ormanları,
8
10 yılda 500 yıl geriye giden medeniyet seviyesi
7
Beyaz fokların kürkleri için sopalarla öldürülüşü.
6
Boğulan göçmenler.
5
Yabancı para kaynaklı krizlerden sürekli fakirleşen halk.
4
Savaşlara sebep olan süper güçler.
3
Ülke yöneten teknoloji devleri
2
Petrol şirketleri
1
İnsanlığın 4/3 ünün yok olması ihtimali

Bir yandan sayıyor bir yandan da elimdeki küt bir nesneyle onun kafasında yarattığım travmadan emin olmak istiyordum.

0
Doktorumun ellerimin arasında son nefesini veriş.

7.000.000.000 – 1.

7.

Bir süredir bu kutunun içindeyim. Daha önce tıklıdığım bütün kutulardan farklı. Dışarıda bir şeyler oluyor ama umurumda değil.

Onlar beni kapatmadan önce, göğü izleyebileceğim bir yerde ona uzun uzun bakıp, her yıldızı aklıma kazıdım. Kutumun kapağını yüzüme her kapattıklarında göğü oraya çiziyorum.

Metal kutu öyle sağlam ki ne sesleri ne kokuları bana ulaşamıyor. İçinde hiç ışık yakmıyorlar ki beni göremesinler. Küçük kutumun tepesinde minik bir delik düşünüyorum bazen. Yağmur yağdığında bir damla, kar yağdığında bir kristal, güneş açtığında minik bir ışık huzmesi. Bazen bir serçe gelip konsun istiyorum. Ayaklarındaki tıkırtıyı duymak. Ama verdikleri ilaçlar çok güçlü. Yıllardır hiçbir şey hissetmiyorum.

Ama mutluyum. Aradığım huzura kavuştum. Ayrıca doktorumun ölümünden dolayı herhangi bir üzüntü duymadığımı belirtmek istiyorum. Ya da sebep olduğum herhangi birinizin... Planım işliyor.

Sylvan.

24.12.2016 / istanbul

“Hiç kimse kutunun içindekinin ne düşündüğünü bilmek istemez.”

Bir dost.

